



■ Saday Budaqlı

Onlar tini buruldular. Kişi çamadanı o biri əlinə alıb, başı ilə işıqlı pəncərəni göstərdi:

- Bu evdi.

Qadın arxasınca gəlirdi. İri əl sumkasını qoluna keçirmişdi, o biri əlində tor zənbil tutmuşdu.

Kişinin göstərdiyi səmtə baxıb təəccüblə dedi:

- Evdən işıq gəlir ki... Axı, açar səndə idi.

Kişi qadına sarı döndü:

- Açarın biri ev yiyəsindədi, bilir

qab-qacaq gözə dəyirdi. Qapı döyüldü, sonra astanada ev sahibi göründü. Bu, alçaqboylu, dolu bir kişi idi.

- Xoş gəlibsiz!.. Yaxşı rahatla-na bildizmi? - qadına tərəf boylan-dı. - Bəlkə bir şey lazımdı, qabdan-qasıqdan, çəkinib eləməyin...

Kişiye kişi cavab verdi.

- Sağ olun... hələ ki, bir şey la-zım deyil, lazım olsa deyərək.

- Əlbəttə, elə də lazımdı. Mən də sizin qardaşınız, heç baxt utan-mayın, - yenə qadına tərəf boylan-dı

- Utananın, deyiblər oğlu olmaz. - qapıdan çıx-a-çıxa, şit-şit gülümsə-di.

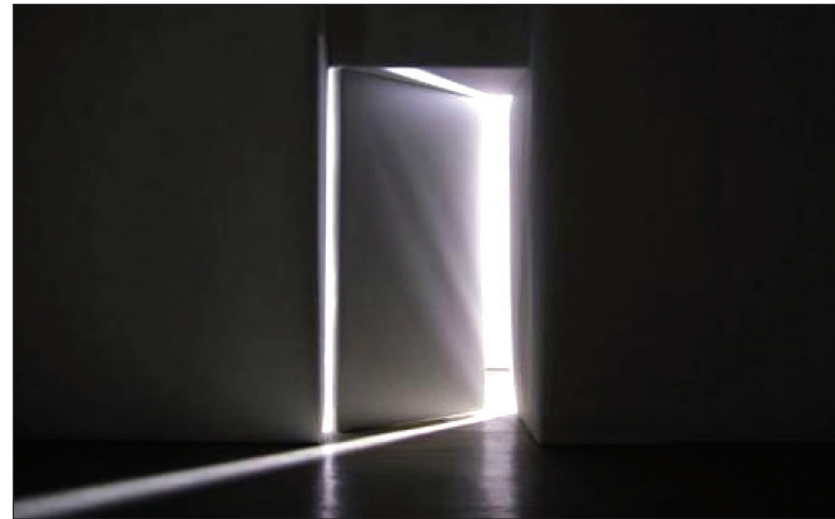
Ev sahibinin otağa gəlməsi ki-şini yüngülləşdirmişdi. Pəncərəni çıxarıb asılıqana keçirtti, özünü səliqəyə saldı, pəncərəni açdı.

Payız təzə girsə də hava soyuq idi. Bu soyuqluqda xoşa gələn bir təmizlikdə vardı.

Kişi jaketinin ətəyini çəkdi, qa-dına baxdı:

- Sənə nə olub,

- Heç... nəse narahatam, qorxu-ram.



istiyirəm. Hamı öz atında,ancaq ey-ni yerə gedir.

Qadın onun ağarmış gicgahları-na baxdı: "Görən, inanırmı ki, həmi-şə onu sevmişəm, həmişə, neçə il qabaq da..."

- Sən əvvəl belə cürətli deyildin, yoxsa hər şey yaxşı olardı. Mən də qarşında gözü-kölgəli dayanmaz-dım... Bir söz də deməmişdin, ey-ham da vurmamışdın...

Kişi bu haqda danışmaq istə-

caq, ay bədbəxt qızı, ay bəxtiqara...

Kişi təzədən siqaret yandırdı. Barmaqları xəlifcə titrəyirdi:

- Elə şey var ki, onu gərək de-məyəsen.

Qadın əllərini qoynuna qoymuş-du. Bayıra baxırdı:

- Yağış yağır...

Kişi də pəncərəyə sarı çevrildi. Üşürgələndi.

- Hə, yağır...

Pəncərədən içəri tökülən yağış damcılarını otağın işığında nöqtə-nöqtə parıldayırdı.

Qapı açıldı. Balaca bir uşaq içəri girib, əlindəki nimçəni utana-uta-na stolun üstünə qoydu:

- Anam göndərib, nuş olsun!

İkisi də gözünü nimçəyə dikmiş-di, ikisi də eyni hissi keçirirdi. Elə bil ki, yad bir yerdə yad adam idilər və qatarda olduğu kimi, durub indi-cə hərəsi bir yana gedəcəkdı.

Qadın bu hissi yox eləmək üçün, bu evin sahibəsi olduğuna inanmaqdan ötrü çaydanı götürüb qaz piletəsinin üstünə qoydu.

Kişi bayaqkı incikliyi unutmuş-du. Başını qaldırıb qadına baxdı. Onun biçimli ayaqlarına, ətli qolları-na, açıqda qalmış gözəl boynuna baxdı. Fikirləşdi ki, bu saat, bu də-qiqə o qollara toxuna bilər, azca ya-na əyilmiş o boynu öpə bilər. Və bunun üçün qadın ona heç nə de-məz.

Bu hissi keçirmək kişiye o qə-dər xoş gəldi ki, özünü saxlayam-mayıb qadını sinəsinə sıxdı.

Qəfil təmasdan qadın diksindi. Çevrilib qapıya baxdı.

Uşaq qapını açıq qoymuşdu.

Qadının gözlərində utancaq bir təbəssüm yanib söndü.

"Görən olmadı ki?!"

Oğurluq üstündə tutulmuş kimi kişi də gülümsədi.

Aralı qapıdan qonşunun eyvanı, bir də məhəccərli pilləkən görünür-dü. Kimsə su kranını bağlamağı unutmuşdu. Suyun həzin şırıltısı otaqda da eşidilirdi... Onların unuda bilmədikləri, bir-birlərindən ayrı ya-şadıqları keçmiş kimi.

Ancaq bu keçmiş unutmaq la-zım idi. Yoxsa bir yerdə yaşamaq çətin olacaqdı. Hər ikisi bunu başa düşürdü.

Kişi qapını örtüdü.

Aralı qapı

hekayə



ki, bu gün gələcəyik.

Onlar həyətə girdilər. Həyət çox kiçik idi, bir-birinə bitişmiş evlərdə üç ailə yaşayırdı.

Kişi çamadanı yerə qoydu, açar-ı çıxarıb qapını açdı. Azca aralan-mış qapıdan düşən işıq zolağı it ki-mi onun ayaqlarına düşəndi.

Kişi çamadanı götürüb içəri keç-di. Otağın ortasına qədər gedib da-yandı, çamadanı yerə qoydu.

- Həə... necə evdi, xoşuna gəlir? - Zorla gülümsədi.

Qadın hələ də çəkinə-çəkine qapının ağzında dayanmışdı. Ba-yaqkı işıq zolağı üzünün bir tərəfini tutmuşdu. Üzündən nigarançılıq oxunurdu. Cavab vermədi. Otağa adlayıb aralı qalmış qapının yanın-da divara söykəndi.

Kişi təkotaqlı evə göz gəzdirib, qadına baxmadan dedi.

- Qapını ört.

Qadın heç nə eşitmirmiş kimi hərəkətsiz dayanmışdı. Sonra ki-şinin sərt baxışlarını üzündə hiss elə-yib bayıra baxa-baxa qapını örtüdü. Qorxa-qorxa örtüdü. Elə bil qapını örtüb kişi ilə bu evdə tək qalmaq onu qorxudurdu.

Balaca, rahat bir otaq idi. Və iki nəfərin yaşaması üçün burada hər şey vardı: qaz piletəsi, stol, üç stul, bir çarpay, bir də şəkaf. Yorğan-dö-şək hələ açılmamışdı, bükülüb çar-payının bir tərəfinə qoyulmuşdu. Şkafın yanında yerləşdirilməmiş

Kişi qadının nədən qorxdığını hiss eləyirdi, ancaq bu haqda da-nışmaq istəmirdi.

- Qorxursan ki, dolananmıyaq?! Şükür allaha, iki əlim, iki ayağım var, bir parça çörək qazanmağa, ailə dolandırmağa gücüm çatır...

Qadın tez dilləndi:

- Yox, yox, elə düşünmə, mən ondan qorxmuram, hər halda mən də işləyəcəyəm. Ancaq ... - Nə qə-dər pis olsa da, qadın bəzən üre-yindəkiləri gizlətmirdi. - Qorxuram peşman olasan, incimə bilirəm, sən bunu bürüzə verməzsən... Belə yaşamaq mənə ölümdən pisdir.

Kişi çarpayıda oturdu.

- On yeddi yaşında deyiləm ki, gündə bir fikrə düşüm. Mən hər şe-yi götür-qoy etmişəm, hər şeyi...

- Bəs atan, anan?... Axı, onlar da sənin xoşbəxtliyini istəyir, mən heç vaxt sənə atan-anandan əziz olam-maram.

Atasının hirsli-hirsli dediyi söz-lər hələ də onun qulağındaydı: Otuz yaşına kimi gözlədin ki, ərden çıx-mışın birini alasan?! Qonum-qon-şunu üstümüzə güldürmək istiyir-sən hə? Mən qoymaram bu evə eləsi gəlsin, qoymaram. Əgər məni saymırsan, get evlən, harda yaşa-yırsan yaşa, ancaq bu evə gəlmə.

..Kişi əlini saçlarının arasına saldı.

Köks ötürdü:

- Hə, elə mən də xoşbəxt olmaq

mirdi. Keçənləri yada salmaq nəyə lazımdı? Onsuz da olan olmuşdu.

Ayağa durub siqaret yandırdı. Tüstüsünü acgözlüklə sinəsinə çəkdi:

- Qurtar bu söhbəti.

Qadının baxışlarındakı narahat-çılığa bir az da qorxu hopmuşdu:

- Sənin üçün çətin olacaq, sənin üçün...

Ani olaraq kişinin beynindən ke-çən fikir onu əsəbiləşdirdi: "Əgər onun da mənə yazığı gəlirsə, demək doğrudan da, axmaq iş tutmuşam".

Qadını sancmaq üçün ürəyində qarşısı alınmaz bir arzu doğdu, hirs-lə əlindəki siqareti yerə atdı.

Qadın həssas idi. Kişinin dediyi sözlərə peşman olduğunu hiss elə-di-yində incimədi. Yadına nəse düş-dü, gülümsədi:

- Bilirsən, anam sənin haqqında eşidəndə elə sevindi ki. O fikirləşir-di ki, daha məni çətin alan olar.

Anası, doğrudan da, buna inan-mırdı. Hər dəfə qaytarılmış cehizin yığıldığı otağa girəndə arvadı od götürürdü:

- Nə olacaq sənin axırın, a bala? Sən niyə belə bəxtsiz oldun?! Dörd ay da gəlinmi saxlayarlar, ay köpəy oğlu, aşnan varıydı, uşağın varıydı, daha qızı niyə bədbəxt eləyirdin! Belə də dərdmi olar, göstərdin, ay allah, nə iş tutmuşuq? Səni indi kim ala-

